

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce J. H., proti žalované Policii České republiky, Správě Severomoravského kraje, Ostrava - Moravská Ostrava, 30. dubna 24, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 5. 2004, čj. 22 Ca 129/2004 – 21,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 5. 2004, čj. 22 Ca 129/2004 – 21 se zrušuje a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalovaná (dále též „stěžovatelka“) domáhá přezkoumání shora označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým k žalobě J. H. bylo zrušeno rozhodnutí ředitele Policie ČR, Správy Severomoravského kraje ze dne 25. 2. 2004, č. 61. Tímto (posledně uvedeným) správním rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce J. H. proti rozhodnutí ředitele Policie ČR, Městského ředitelství Ostrava ze dne 18. 12. 2003, č. 4221, jímž byl žalobce podle § 55 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, § 4 zákona č. 143/1992 Sb. o platu a odměně za pracovní pohotovost v rozpočtových a v některých dalších organizacích a orgánech a podle § 2 a § 3 nařízení vlády č. 330/2003 Sb., o platových poměrech zaměstnanců ve veřejných službách a správě zařazen do 8. platové třídy (3. 2. 1 policejní inspektor přílohy k nařízení vlády č. 469/2002 Sb., kterým se stanoví katalog prací a kvalifikační předpoklady a kterým se mění nařízení vlády o platových poměrech zaměstnanců ve veřejných službách a správě). Zároveň byl žalobce zařazen

do 11. platového stupně (s tím, že se nepřehodnocuje započitatelná praxe) a byla stanovena výše platu celkem (se stanovením platu dle platového tarifu, hodnotního příplatku, příplatku za vedení, osobního příplatku a zvláštního příplatku).

Stěžovatelka uvedla, že má zato, že napadený rozsudek se opírá o nesprávné posouzení právní otázky v předcházejícím řízení a poukazuje na následující skutečnosti.

Jak vyplývá z rozsudku, v rámci dokazování z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že podle pracovní náplně žalobce ze dne 15. 11. 2001 je žalobce jako zástupce vedoucího 1. oddělení dopravního inspektorátu podřízen vedoucímu 1. oddělení, kterého v době jeho nepřítomnosti plně zastupuje. Plní veškeré uložené úkoly vyplývající z funkce vedoucího 1. oddělení, tj. mimo jiné se zúčastňuje operativních porad vedení dopravního inspektorátu; připravuje podklady pro denní instruktáže a pro zdokonalovací školení podřízených policistů; kontroluje denní výslednost práce policistů a na základě vyhodnocení přijímá opatření k efektivnímu využití sil a prostředků; společně s dopravním inženýrem projednává plánované uzávěry komunikací, komunikační závady, nedostatky v dopravním značení a světelné signalizaci; operativně reaguje na odstranění nedostatků v silničním provozu; plánuje a organizačně zabezpečuje dopravně-bezpečnostní akce, bezpečnostní opatření, speciální kontroly i plánovaný společný výkon služby s ostatními útvary Policie ČR; provádí kontrolu výkonu služby a rozebírá zjištěné nedostatky; podílí se na výchově a přípravě začínajících policistů, apod. Jako zástupce vedoucího 1. oddělení dopravního inspektorátu žalobce dále provádí namátkové kontroly vypisování všech tiskopisů; ve zvýšené míře provádí kontrolu výkonu služby; řídí, organizuje a kontroluje činnost velitelů směn; řídí a organizuje činnost policistů řešících přestupkovou agendu; odpovídá za včasné zpracování odpovědí a odstranění nedostatků týkajících se stížností a podnětů občanů v souvislosti s bezpečností a plynulostí silničního provozu, vede přehled o čerpání pohonných hmot a plní další úkoly uložené nadřízenými funkcionáři.

Dále krajský soud poukázal na to, že podle části 3. 2. 1 přílohy nařízení vlády č. 469/2002 Sb. se do 8. platové třídy zařazuje výkon služby policie při zabezpečování dohledu m. j. nad dopravou, s možným využíváním technických pomůcek, prostředků nebo služebních zvířat, jehož součástí je odhalování, objasňování a vyřizování přestupků svěřených do působnosti policie (obchůzková služba, dozorcí služba, vedení směn hlídkové služby). Do 9. platové třídy se zařazuje koordinace a usměrňování služby policie v rámci útvarů s územně vymezenou působností nižšího stupně nebo útvarů s oblastní působností při dohledu mj. nad dopravou.

Krajský soud dospěl k závěru, že nejnáročnější práce, které podle pracovní náplně žalobce jako policejní inspektor ve funkci zástupce vedoucího oddělení

dohledu nad silničním provozem dopravního inspektorátu městského ředitelství vykovává, lze zahrnout pod příklady prací, které jsou podle katalogu prací zařazeny do 9. platové třídy, a to koordinace a usměrňování služby policie v rámci územních nebo oblastních útvarů při dohledu nad dopravou. Žalobce totiž pouze nezabezpečuje výkon služby policie v oblasti dohledu nad dopravou, což by odůvodňovalo jeho zařazení do 8. platové třídy, ale ve smyslu § 2 písm. a) a d) nařízení vlády č. 469/2002 Sb. aktivně působí a metodicky usměrňuje své podřízené při výkonu služby v oblasti dohledu nad dopravou.

Dle názoru stěžovatelky lze tedy shrnout, že z odůvodnění rozsudku vyplývá, že žalobce jako vedoucí pracovník pouze nezabezpečuje výkon služby, ale rovněž koordinuje a metodicky usměrňuje své podřízené pracovníky, a má tedy nárok na platovou třídu odpovídající koordinaci a usměrňování vykonávaných činností, v daném případě tedy 9. platovou třídu.

Stěžovatelka má zato, že z tohoto rozsudku lze zobecnit, že každý vedoucí pracovník pravděpodobně koordinuje a usměrňuje podřízené pracovníky, a pokud tedy je koordinace či usměrňování vykonávaných prací zařazeno do vyšší platové třídy, než vykonávaná práce sama o sobě, má každý takový vedoucí nárok na zařazení do vyšší platové třídy. V této souvislosti poukazuje na § 9 odst. 3 zákona č. 65/1965 Sb., zákoník práce, podle kterého vedoucí zaměstnanci zaměstnavatele, jimiž se rozumějí jeho orgány, jakož i jeho další zaměstnanci, kteří jsou pověřeni vedením na jednotlivých stupních řízení zaměstnavatele, jsou oprávněni stanovit a ukládat podřízeným zaměstnancům pracovní úkoly, organizovat, řídit a kontrolovat jejich práci a dávat jim k tomu účelu závazné pokyny.

Stěžovatelka se domnívá, že práce uvedené v pracovní náplni žalobce, jak na ni odkazuje i soud, lze kromě běžných prací policejního inspektora oddělení dohledu nad silničním provozem zařazených do 8. platové třídy, považovat za naprosto standardní práce příslušející každému vedoucímu pracovníku uvedené právě v § 9 odst. 3 zák. č. 65/1965 Sb., tedy stanovování a ukládání pracovních úkolů podřízeným zaměstnancům, organizování a řízení, a kontrolování jejich práce a vydávání závazných pokynů podřízeným zaměstnancům. Za výkon této standardní řídicí práce (práce vedoucího zaměstnance) přísluší zaměstnanci ve smyslu § 5 odst. 2 až 4 zák. č. 143/1992 Sb., o platu a odměně za pracovní pohotovost v rozpočtových a v některých dalších organizacích a orgánech příplatek za vedení. Tato řídicí práce nemusí vždy zahrnovat koordinaci či metodické usměrňování, jak je má na mysli § 2 písm. a) a d) nařízení vlády č. 469/2002 Sb. Pokud se ve smyslu tohoto nařízení vlády koordinací rozumí práce spočívající v aktivním působení na složky systému vymezeného příkladem práce (obory, agendy, práce) k dosažení jejich souladu, má stěžovatelka zato, že se jedná o působení nikoli pouze na jednotlivé podřízené zaměstnance, ale na více útvarů,

organizačních částí apod. Stejně tak, pokud se metodickým usměrňováním rozumí určování jednotných obecně platných způsobů k dosažení určitého cíle, jedná se spíše o činnost nadřízených útvarů vůči útvarům podřízeným, například působení útvarů celorepublikových na útvary územní či oblastní, než o běžnou činnost vedoucího zaměstnance vůči podřízeným.

Akceptování právního názoru soudu by pravděpodobně vedlo k nárůstu platových tříd u řady vedoucích pracovníků, kteří mají svou vedoucí funkci „ohodnocenou“ pouze příplatkem za vedení. Vyřešení této otázky tak může být otázkou zásadní pro zařazení celé řady policistů i zaměstnanců do platové třídy.

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti zejména stručně polemizuje s právním názorem stěžovatelky na to, že žalobce byl správně zařazen do 8. platové třídy, a že řídicí práce vedoucího pracovníka vždy nemusí zahrnovat koordinaci či metodické usměrňování a že za „standardní řídicí práci“ přísluší poplatek za vedení. Žalobce se zcela ztotožňuje s právními názory obsaženými v odůvodnění napadeného rozsudku. Proto navrhl, aby kasační stížnost byla jako nedůvodná zamítnuta.

Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. přezkoumal napadený rozsudek vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, přičemž vycházel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Jak je mj. konstatováno (a blíže rozvedeno) i v kasační stížnosti, krajský soud dospěl na základě obsahu pracovní náplně žalobce ze dne 15. 11. 2001 k závěru, že žalobce jakožto zástupce vedoucího 1. oddělení dopravního inspektorátu vykonává jakožto nejnáročnější práce, které lze zahrnout pod příklady prací zařazených do 9. třídy katalogu prací (příloha nařízení vlády č. 469/2002 Sb. ve znění účinném ke dni vydání napadeného správního rozhodnutí). Jedná se o koordinaci a usměrňování služby policie v rámci územních nebo oblastních útvarů při dohledu nad dopravou. Žalobce totiž nezabezpečuje pouze výkon služby policie v oblasti nad dopravou, což by odůvodňovalo jeho zařazení do 8. platové třídy, ale ve smyslu § 2 písm. a) a d) nařízení vlády č. 469/2002 Sb. aktivně působí a metodicky usměrňuje své podřízené při výkonu služby v oblasti nad dopravou. Tento právní závěr nemůže obstát.

Podle ustanovení § 2 zákona č. 143/1992 Sb. zaměstnancem pro účely tohoto zákona se rozumí zaměstnanec v pracovním poměru a příslušník ozbrojených sil ve služebním poměru.

Podle ustanovení § 4 odst. 1 téhož zákona se zaměstnanec zařadí do platové třídy na základě druhu práce v jeho rámci na něm požadovaných nejnáročnějších prací a plnění kvalifikačních předpokladů, popřípadě kvalifikačních požadavků,

pokud zaměstnavatel stanovil kvalifikační požadavky vnitřním platovým předpisem. Vedoucí zaměstnanec se zařadí do platové třídy podle nejnáročnějších prací, jejichž výkon odborně řídí, nebo které sám vykonává.

Podle § 3 odst. 1 nařízení vlády č. 330/2003 Sb., o platových poměrech zaměstnanců ve veřejných službách a správě, zaměstnavatel zařadí zaměstnance do platového stupně příslušné platové třídy v závislosti na výpočtu doby rozhodné pro toto zařazení.

Jinak vyjádřeno, vedoucím zaměstnancům tedy náleží plat dle nejvyšší platové třídy, do které je zařazen jemu podřízený zaměstnanec (jehož výkon práce odborně řídí), nebo pokud sám vykonává náročnější práci než jemu podřízení pracovníci, podle zařazení této náročnější práce. Krajský soud dospěl k závěru, že zařazení žalobce do 9. platové třídy náleží podle tohoto druhého kritéria.

Podle části 3. 2. 1 přílohy nařízení vlády č. 469/2002 Sb. do 9. platové třídy je zařazena koordinace a usměrňování služby policie v rámci útvarů s územně vymezenou působností nižšího stupně nebo útvarů s oblastní působností při dohledu nad veřejným pořádkem a bezpečností, dopravou, režimem ochrany státní hranice, vstupem a pobytem cizinců na území České republiky.

Je nesporné, že s postavením vedoucího zaměstnance je spojen výkon prací spojených s koordinací a usměrňování podřízených pracovníků. Samotný výkon takovéto práce však není důvodem pro zařazení do 9. platové třídy dle citovaného ustanovení. Stěžovatelce je nutno přisvědčit, že (jak vyplývá i z dikce tohoto ustanovení) se jedná o práce spočívající v aktivním působení (koordinaci a usměrňování) na složky (útvary) tedy na více útvarů organizačního systému a nikoli na jednotlivé podřízené zaměstnance [viz též § 2 zejména písm. a) nařízení vlády č. 469/2002 Sb.]. Za vlastní výkon vedoucího funkce pak přísluší příplatek za vedení (§ 5 zákona č. 143/1992 Sb.).

Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná a proto napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, v němž je podle ustanovení § 110 odst. 3 s. ř. s. vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne podle § 110 odst. 2 s. ř. s. krajský soud v novém rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 26. srpna 2005

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu